

LEI 5.-

Nr.



19
1-7
152944
13 Septembrie 1930. / an 1

Director : AURELIU BARANGA
București, B-dul Mărășești, 103.

Colaboratori : Mattis
Teutsch, S. Perahim,
Sesto Pals, Gherasim
Luca, Mihail Hubert,
Gheorghe Crașin, Aure-
liu Baranga, D. Amprent



REVISTĂ DE ARTĂ MODERNĂ

1178 32
PREFATĂ

Subliniați subiectul cu o
linie și predicatul cu două

BARBARĂ

Sânii de cristal se rostogolesc pe lumina ochilor
purtând dâsag mirosul acelor de brad.

În gura cu bomboane de sidf
buzele's topite

și împrejur coroana cu puncte de sânge
cântă melodii vagi, tânuite.

Paravane, pulpele ascund în gând
strânsoarea bălăilor de mare

Și sunetul torsului plânge
în adâncimi de pluș și cascade.

În noapte un bec îmi miroase inima

și grilajul brațelor frământă monumente barbare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DEVELOPĂRI

Crisantemele țâșnite din păr ți-au răscolit așternutul sufletului
cu glasuri incendiate
cu umbre culese în năvod

Statuile obrazilor ți le-a șlefuit dalta frigului
cu colivii de rouă
cu orchestrații cuprinse în paletă.

Valurile din cascadele inimii au răscolit pasiuni de haiduci
cu comorile copitelor în spumă
cu lanțurile păcatelor în oase.

Tălpile ți-au fost inundate de oglinzi găsite prin ierburi
cu avalanșe de soare
cu buze de sclavi.

Ape lovite de ștâncile trupului îți cântă melodii medievale.



S. Perahim

Neuronii destinși, baletistă pe sârmă, nu mai pot opune piramidei progresului nici o bază și nici măcar o baie.

În fața atâtor noutăți, ochii în praștie plesnesc de neastâmpăr și se dau peste cap, roată de bicicletă „Alcyon“.

Fiecare își simte ficatul cuib de vulturi imortali și își vi-brează mărul lui Adam în copacul plin de sevă din vine de savanți. Cu capul între cilindrii cu explozie, plămâni sunt prieteni cu benzina, și claxonul înăbușit în urlet își plimbă raza măturând un scurt circuit de artere.

Clinicile își ascut cuțitele pe grăsime mutilată iar viața de vie se trânteste lascivă pe pernele eterate ale unui chef. Strada pulsează bolnavă sub betonările viselor cu infinite etaje și țipă în spasmul erotic al frecărilor de cauciuc.

Electroni de energie, ingrati, fac curse prin nervi de sticlă și aruncă prisos de albeață peste vedenia nopților ce sucombă sub knock-outul lunii. Munți de grafit vomitează în ceață adevărul care în cădere se fracturează peste celuloza aeriană și îmbalsămată în accelerat.

Chimonouri se aruncă înverșunate peste pupile și oferă porți deschise unui asediu vertebrat.

Prin guri de vulcan și femei se fredonează absentul.

Mihail Hubert

În fiecare sfârc psihologia vârfului orb,

DIVAGAȚII ÎN GOL

Seara aceea era ultima când blocurile imense de asfalt găurit se prăbușeau nebune ca să înghită adâncul celor patru dimensiuni.

În seara aceea lichefiată de adâncul clipelor de îngândurare, în seara cu regretele și cu însingurările, în seara aceea cu prăbușiri silite, golul tău prins între carapacele tăcerilor adânc cuvântătoare a izbucnit spre infinit și s'a intensificat sub privirile semnificative ale vizitatorilor de noapte.

Eră în clipa uitărilor de sine și pentru veacul vid și străniu eră AL DOILEA MIRACOL.

Tu, beție puerilă, caldă și senină exaltare interioară, ai sbucnit în afară ca un gheizer de alcool și de cunoaștere.

Astrul nebulos coborât brusc în adâncimi necunoscute devenea centrul de gravitate al tuturor acelor care din noapte își făcuseră glugă peste spate iar din tăcere al doilea înțeles.

Astrologii împietriți de apariție și de revers te căutau în prăbușirile lor silite și în sufletul lor, cutie de rezonanță, tu, inger rebel dar nou, găseai loji de avantscenă catifelate cu perversități și cu adâncuri, în abisul tăcerilor lor, tu, serpentin aerian încolăceai porniri și furii.

În jurul tău farurile de întuneric, sâni cu țevi în sfârcuri, pe unde intră lumina, în jurul tău ai răsădit cercurile de catifea verzuie și pante de lumini și de otravă.

✓ Apariție apocaliptică pe culmi, aprindeai focuri de o-

glinzi sfărâmate și peste templele închinăciunilor barbare împreună mâinile ca pentru rituri noi și sacre.

Eră o apariție nouă.

Pântec despicat de tăcere și mâini împreunate peste glod.

Sbucnirile de vrajă și de cântec nou, privirile de senzualitate și de nebunie stăteau în preajmă.

✓ Brodai cu degete de suflet nou o epocă plină de răsturnări. Anunțai timidă pe un divan de îngândurare o vrajă necunoscută.

Eră epoca nubilității.

✓ Altora, poate, epoca aceasta de transfigurări anunțată de un mag nou de sânge încheșat eră o epocă de tresăriri bolnave și hidoase.

Ție însă, nu.

Ție pajiștile adolescenței îți erau arhitecturi de gândiri și de înțelesuri nouă.

Pentru tine parcurile create înainte, peste vreme, erau doar clopote de bazalt peste adâncuri, punți de vise pentru trecerea unui Eden răzvrătit. Eră acolo, dincolo de trup și de prăbușiri, o lume ca un interior cristalizat și încheșat de rătăcire. Ție parcurile de arome tropicale îți eră pajiști pentru suflet și lumină. Toți ceilalți însă nu au înțeles su-

blimul. Nu au urcat ascensoarele cerebrale peste limitele mediocrității și peste falșa îngânare a flașnetelor dogite.

Toți ceilalți, zălogiți de banalitatea dogmă, te-au cântărit din față și din perspectivă, te-au apreciat în raport cu subsolurile cugetării lor sau în cazul cel mai fericit te-au decretat anacronismul unui veac de lumină intinată și de carne.

Deaceea în seara ultimelor psalmodieri, când căutai totul pentru ca să găsești nimicul, în seara când încrușișerile te-au căutat și solidificat dincolo de viață și gândire, dincolo de visare și de zeitate, în seara când lividul și scârnavul îți erau cunoscute pentru prima oară, deaceea în seara ultimelor blocuri de asfalt incandescent s'a pornit și uraganul de sbucniri nebune, s'a pornit și seria zguduirilor electro-magnetice. ✓

Tu știai că eră cea de pe urmă clipă când înregistra-torul tensiunii tale interioare va mai lăsa o filă albă ca un cerceaf de cretă sau ca o foaie de bloc aerian.

Parcul tău de lumină și de liniște era acum continen-tul celor care prizau ca să se distrugă sau ostrovul împe-recherilor de baccili și sânge putred.

Paгоdele clădite pe adâncuri nepătrunse erau niște prezervative uzate — Pulpele de puf aerian zăceau în tri-unghiuri ascuțite și laturile nu convergeau decât acolo unde se formau scânteii electrice din pricina frecării continue.

Și sânii de piersică brumată, lavalieră de făină oxigenată priveau, orbi, în prăpăstii de tăcere, priveau în pră-vălrile de noapte.

Le pierise mândria. În locul ei însă, apăruse usten-

silul, care ustensil fiind, imprimă inoportun o poziție forțată și dezgustătoare.

Havuzul tău cu hidrargir eră gol. Eră mai gol și mai pustiu decât în ziua când magul nou investmântat în ca-tifeaua incandescentă și lichidă anunță timidă preludiul u-nei vieți scârnave. Pânză sfărtecată de tăcere era apăsă-toare ca un platur pe furunculul uitărilor.

Sculptai în gând și'n suflet. Cutia de rezonanță căpă-tase orificii nevoite cari îi sfârâmau acustica. Urna rân-dunelilor moarte se dilată sub presiunea gazelor ce sbuc-niau afară.

Tu continuai să taci.

Tăceai ca să te chinnești.

Clipele de blondă și mult vânturată beție puerilă se proectau pe un ecran care tindea spre zero.

Eră poate miracolul secolului tăcerii sau anacronismul ceasului sfârâmat de tine.

În aprinderea focului bengalic care voia să-ți ilumi-neze virginitatea ca pe un nimb, tu sfârâmată în chemări zorite erai doar locul de ascunderi piezișe și de perpen-dicularare vânturări morbide.

Auzi? Am anilina basmului sfârșit la mijloc și peste balustradele cari se termină în ogrăzile neîntrezărite disti-lez prietenă MALVIA, un joc ca un artificiu de zâmbet și ți-l trimit cu caravanele deșertului în închiderile de noapte și de tăcut.

Aureliu Baranga

Vis punctat cu suflete ✓

Din adânc craterele mormintelor mi-au apărut rănite de un enorm semn de întrebare.

Rana trimetea armate invizibile de raze spre a usca prin fierbere toată seva din mine.

În van copleșit de presiune își deschidea sufletul toate su-papele, în van a înghițit gura licori racoritoare căutate în toate marginile lumii, în van am izolat mormintele cu toate zidurile Chinei ; semnul de întrebare apărea mereu închis în sarcofa-gul său.

Atunci am început să strig morților fraze cu cozi încărli-gate, am răgușit țipând, iar din toate unghiurile cavoului au eșit cozile mele și intrându-mi prin urechi în suflet m'au biciuit fără milă.

În sfârșit am dat de zidul abisului ; m'am cățarat pe el ; am privit :

În fundul întunericului schelete albe și nemișcate rânjeau mute la mine și neantul eră îmbibat cu acelaș semn de între-bare. Atunci am aprins toate luminile posibile și imposibile, dar toate s'au stins la o singură ochire a întunericului ; și în fund aceleaș schelete râdeau cu fălcile întredeschise emanând un fluid care strecurându-se prin șira spinării îmi împingea părul întepe-nit, în adânc.

Și atunci am palpăit a toamnă și am căzut avalanșă depe zid.

Sesto Pals

G Â N D

În proslăvirea măturării străzii,
Pălind în flăcări sânge din topor,
Se vor închide simțurile prăzii,
În gura nopții, somnul omnivor.

Se va închide așa în tipare,
Nu va mai plânge unsa cu colici,
Și aruncat pe un vârf de nemișcare,
Voiu călări prin țara cu pitici.

Răuvoitorii noștrii să
ia tramvaiul în spate.



ANUNȚ

RUGAM A NU SE INTRA
LA REDACȚIE CU VAPO-
RUL DEOARECE NU
SUNTEM MAREA SAR-
GASSELOR ; SUNTEM
ALGE DE SINE STATA-
TOARE.

INCERT

*Te'nchizi cu orele zăloage'n estuar,
Cum peștii inchistați într'un acuarum,
Vâslești spre draperiile cu aspectul lor hilar,
Spre ceasul inclinat, madreporar,
In ceasul când se desghioagă luna,
Precum castanele pe la râscruci*

*Din eșafodul răsturnat și epileptic,
Din înclinarea timpului în semafor,
Ai desbrăcat afișe gândului minor,
Și-ai luat amprente digitale stelelor.*

*Ascultă'n ghiocul trupului expectorații
Ce fierb, strigate'n echinox și în liană,
Jertfelnic, viaduct de incantații
Ești procesiunea tăinuită într'o strană.*

*Acum, în ora când luminile gargară
Și trenuri peste șinii în artere
Tragi marionete de tăcere
Și rupi furunculul
Ca pe un herald de seară.*

Gheorghe Crașin

S
C
U
L
P
T
U
R
Ă

M
A
T
T
I
S

T
E
U
T
S
C
H



ACELUIA CARE POAR-
TĂ 35 LA INIMĂ

■ In această primă esire din noi, în această petală de insomnie și reverie, gândul și sufletul îl trimitem bughețel plâpând de alge în catargul călăuzilor, și primul cuvânt îl închinăm îndrumătorului care însușeniri de elixir ne-a deschis corole electrice'n pupile. Acestui mai mare prieten efigia unui sărut cristalin și pur cum porcelanurile dela Hâvre.

■ ION CĂLUGĂRU cu sufletul clădit pe paravane de schit a silabisit un „Abecedar cu povestiri populare“ balsam pentru trezirea acestui început de toamnă. Cu mâna frântă în ascunzișuri de moleșiumi, capul și-a deschis porțile văzului și a cules aur pentru frunze și suflet.

Pătrundere

lui Aurel

Turn situat pe terenuri moi și inundate de pasiuni îți ridici părul pietrificat pe înălțimi, spre albastru cu semnul sfârșirilor de frază. Pe gânduri, cu vinele îndreptate spre mări colorate, ca fluviile, te clătini amăgît pendul, barometru al inimii.

În așteptarea încetărilor subterane, în așteptarea sfârșitului de cutremur ce-ți mișcă temelile, privești prin ochiul întredeschis și prin genele invizibile, spre depărtări.

Din zare un punct ia mărimile visate de tine și în atmosfera transparentă, o linie subțire îi conturează formele în glasuri de pulpe, în revoluții de sâni și în concerte de buze. O ultimă efortare de tăcere zădarnică, pulsul trecut seringă prin mijloc tremurător cu mercurul aprins la gura ochiului.

Din depărtare surlele institutelor barometrice anunță plimbări de temperatură și mișcări

cosmice.

Pământul se roșogolește pe un alt pământ și în șgomotul tăcerilor cu pași de răsufări, planetele se ciocnesc ca plantele în neant, căutându-se.

Tu rămâi mai departe drept; însă greutatea te-au întors în poziția decrisă de profesori pentru explicarea cuvântului vertical. Pe tine, cauți cu toate mâinile, goliciunea.

Lupta anunțată de meteorologi își urmează mersul neîntrerupt. Prin ochiul deschis pedantregul cu sprâncenele smulse cauți împrejur o haină cu care sa-ți învelești bătaile de inimă.

Deodată în privire îți pătrunde lumina unei planete, căldura de lână aprinsă și-e cusută pe tot trupul și val-vârtej avalanșe decolorate de vreme și așteptare se prăvălesc

— UNDE ? —

se prăvălesc cu cascade înăbușite în glasuri.

Un moment și se pare că dispari. Te cauți cu frică prin buzunarele trupului și nu găsești decât rădăcinile tale împietrite în pământul care a încetat să se

mai svârcolească. Pe el, îl găsești plin cu bomboane incolore și ude — poate scuipate. Gargara turnului pe care nu-l mai simți o auzi totuși cum se scurge ca în cișmeaua închisă.

Celălalt se întoarce din cuvintele seismografelor și dispore.

Tu te regăsești după luptele pe care le regreți, te pipăi cu toate degetele și te găsești topit, lichefiat, cu răni vizibile în pupile, pe trup și pe suflet.

În zadar cauți să ridici schele pentru o nouă ridicare, pentru că tu cazi una cu pământul, care deastădată e mai moale și mai inundat ca niciodată.

În suflet îți umblă gondole secate, și creerii curg pe uscăciuni.

Gherasim Luca

Numărul doi al revistei ALGE va apare la 13 Octombrie și se va găsi de vânzare la librăriile și chioșcurile principale, iar după 2 zile la toate simigerile din țară și străinătate.